

ques psicològiques i aquestes són: la *convicció de potència*, la *ingenuïtat*, l'*individualisme* i el *positivisme*.

Analitzem, breument cada una d'elles, perquè de la seva consideració deduirem després l'explicació d'algunes particularitats del "malalt" nordamericà.

La convicció de potència. Tot nordamericà, senyors, se sent fort i enèrgic, encara que no ho sigui. Habitant de la nació més poderosa del món, protegit per un sens fi de drets, dotat d'una llibertat gairebé il·limitada i voltat, a més, d'una fama d'home dur, creu que la seva més immediata obligació és *aguantar el tipus*, com diem nosaltres, i consegüentment alça en el més preat recó de la seva ment l'altar en el qual rendeix la seva devoció a l'ENERGIA. Des de petit s'ha empapat d'aquesta idea, se l'ha fet sentir enèrgic i no té més remei que ésser-ho o semblar que ho és si no vol ésser apartat del camí i sofrir les conseqüències de la seva desadaptació al ritme vital del país. Amics meus, ací la gent camina de pressa encara que no tingui res que fer, trepitja fort i balanceja els braços convençuda que és alguna cosa. Els treballs s'envesteixen amb fúria i allò que es comença s'acaba, encara que una vegada acabat s'hagi de tornar a començar perquè estava mal fet. No exagero, descriu: el millor símbol de la vida nordamericana és la línia recta.

Es treballa amb fúria i es descansa amb fúria. Quan el nordamericà s'ha sentit suficientment enèrgic ha guanyat els seus minuts de mandra i no hi ha dubte que en aquest aspecte és també el primer. On s'és vist a un professor universitari explicar la lliçó amb els peus damunt la taula de treball, en mànigues de camisa i les mans creuades darrera el cap? Ací, ho he vist més d'una vegada. I un groom d'hotel refusar la possibilitat d'una propina i seguir eixarrancat en la cadira perquè havia acabat el seu servei? Ací m'ha succeït això també. En lloc més del món, em sembla a mi, s'observa amb més escrupolositat que als Estats Units el ritme del treball i el descans.

La ingenuïtat. Quant es digui de la simplicitat infantil, de la ingenuïtat i sinceritat d'aquesta gent, és poc. N'hi ha prou en llegir uns quants diaris americans per a comprovar aquest fet: tots ells dediquen quant menys una o dues pàgines a publicar historietes il·lustrades i xistos exactament anàlegs als que podríem llegir al "Pa-

tufet" o al "P.nocho"; al principi jo em pensava que allò anava per a les criatures, però no: va pels grans, que riuen de bona fe i disfruten enterant-se de les "aventures" aèries, terrestres i submarines "d'un parell de clowns, o de les aventures d'un empleat estúpid, etc."

No sabia trobar una explicació causal d'aquesta ingenuïtat si no fos en el fet de què la manca de tradició en la vida col·lectiva l'ha fet desenvolupar-se d'acord amb bases psicològiques més primitives. Cap de les "ficcions" que la vida europea imposa en nom de la *urbanitat*, l'"educació social", etc., tenen lloc ací. L'americà no ha de viure, com nosaltres, en dos plans (intern i extern), no ha de dissimular res ni reprimir res; consegüentment la seva ment no és *tortuosa*, no és *maquiavèlica*, com la del més innocent europeu... i això el porta a la ingenuïtat, justament perquè la ingenuïtat és *l'absència de la capacitat de ficció*. Altrament, la llibertat que gaudeix i el confort material que el volta el fan ésser *optimista*. No cal ara remarcar l'estreta relació que existeix entre el bon humor i la ingenuïtat; sí, però, fer constar que és una relació recíproca, que explica molts fets de la vida del país del dòlar.

L'individualisme. És allò que en podríem denominar un individualisme "integral", no unilateral i convencionalista com el nostre. El bon nordamericà sap que per a poder fer el que li vingui en gana ha de deixar fer als altres el que vulguin; per ésser *tolerat* ha d'ésser *tolerant*, i comprenent-ho així no hi ha cap més país en què el *respecte individual* sigui observat amb tanta d'escrupolositat com a aquest. Això, sí, respecte no vol dir *ajuda*. L'infeliç que ací esperi d'ésser *ajudat* en qualsevol aspecte ja està fresc. Heu caigut?, ja vos aixecareu. Vos heu perdut?, ja vos orientareu. Conseqüència inevitable d'aquest individualisme és la facilitat amb què la gent acomodada va a l'hospital quan està malalta; de fet, el treball que cal fer per a tenir cura del malalt és pesat i convé que sigui *retribuït* i per això, el bon descendent de l'oncle Sam confia més en la "nurse" que en la dona per a cuidar-lo... Els metges de tots els països quan volen fer alguna intervenció arriscada han de convèncer a la família... ací és al malalt a qui heu de convèncer: la família no compta per a res en aquest aspecte, a menys que no hagi de *collaborar* en la vos-